

Afgiftekantoor : Brussel X
Bureau de dépôt: Bruxelles X

Toegelaten onder nr.: P 102005
N° d'agrégation : P 102005

PB-PP|B-00227
BELGIE(N)-BELGIQUE

Levensadem

Verantwoordelijke uitgever : V. en J. Verbeiren-Desopper, Floralaan 6, B 2640 Mortsel

Nummer 113 februari 2020
Numéro 113 février 2020
Verschijnt : trimestrieel
Périodicité : trimestriel

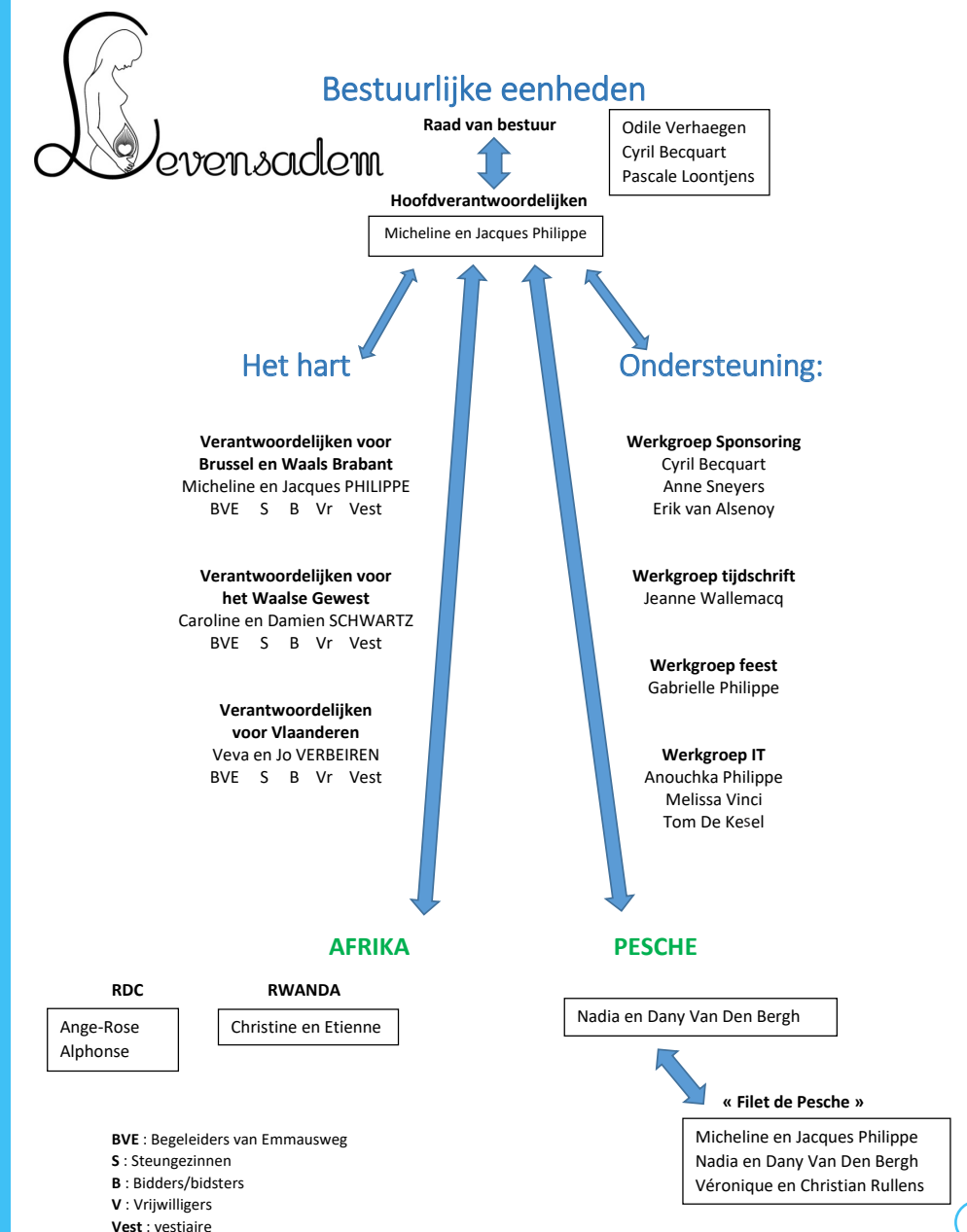
ALS EEN KLEINE ORGANISATIE GROEIT

Levensadem groeit en dus lijkt ons de tijd gekomen om onze werking te reorganiseren. Zo krijgen de verantwoordelijken van de verschillende afdelingen de kans een aantal taken die ze tot nu toe altijd zelf hebben uitgevoerd, te delegeren. Zo kunnen ze ook meer tijd vrij maken voor hun kerntaak: ter beschikking staan van al wie beroep doet op Levensadem.

Met dat doel worden nu enkele werkgroepen opgericht voor de meer technische en praktische aspecten van het werk:

- de **werkgroep IT** zal de website beheren en de Facebookpagina opvolgen;
- de **werkgroep tijdschriften** zal zorg dragen voor het trimestriële tijdschrift, 2 uitgaven in het Nederlands en 2 in het Frans;
- de **werkgroep feest** zal het jaarlijkse feest organiseren;
- de **werkgroep-sponsoring** zal zoeken naar manieren om onze werking te financieren en aan fondsenwerving doen.

Hieronder vindt u het voorlopig organigram. Als het aantal oproepen blijft groeien, kunnen in de toekomst nog andere werkgroepen gecreëerd worden.

In de toekomst zal het zeer waarschijnlijk aangewezen zijn dat elke afdeling haar eigen structuur verder uitbouwt met nieuwe onderafdelingen. Daarmee bedoelen we kleine, gelijkaardige organisaties, gedragen door plaatselijke gezinnen, die op de oproepen van Levensadem kunnen reageren. Dat kan in een regio zijn, in een stad of een gedeelte van een grote agglomeratie. Elke onderafdeling blijft verbonden met haar gewestelijke afdeling. Wij zijn volop bezig gezinnen uit te nodigen om zich actief in te zetten voor Levensadem-le Souffle de Vie, elk op het niveau dat hen doenbaar lijkt en zodanig dat hun gezinsleven steeds op de eerste plaats komt.

De nieuwe structuur wordt nog steeds gedragen door vrijwilligers. Sommige engagementen zullen wat zwaarder zijn dan andere. Om deel uit te maken van een meer praktische werkgroep heb je uiteraard bepaalde competenties nodig. Vrijwilligers op dit niveau hoeven zich niet ook nog op menselijk of spiritueel vlak te engageren. Van vrijwilligers die hulpvragers daadwerkelijk en concreet willen bijstaan, verwachten we wel een aantal menselijke, relationele en spirituele kwaliteiten. Wie zich op die manier wenst in te zetten krijgt van Levensadem de kans om vormingen te volgen, in de vzw zelf of in samenwerking met andere vormingsorganisaties. Van elke vrijwilliger, welke dienst hij/zij ook verricht, verwachten we dat hij/zij zich kan vinden in de visie en missie van Levensadem.

We willen hier even herhalen welke de elementen zijn van de missie van Levensadem.

Levensadem stelt **ondersteuning op lange termijn** voor, volgens de behoeften van mensen in nood ten gevolge van

een kwetsbare zwangerschap met problemen, of van zwangerschapsverlies, ongeacht de oorzaak (miskraam, abortus, zwangerschapsafbreking om medische redenen). *“Mag ik jullie nog eens om hulp vragen? Mijn dochter en zoon voor wie jullie mij al zoveel geholpen hebben op alle niveaus zijn nu groot. Ik ben nu een nieuwe relatie aangegaan en heb net een miskraam gehad. Ik verwachtte me niet aan een zwangerschap gezien mijn leeftijd en ik heb het nodig om erover te vertellen. Ik weet dat dat bij jullie mogelijk is, het zal me deugd doen. N...”*

Levensadem staat **open voor iedereen**, ongeacht nationaliteit en cultuur, ongeacht sociale, religieuze, filosofische, politieke ... overtuigingen in een geest van constructieve complementariteit voortbouwend op onze verscheidenheid.

Levensadem **respecteert de persoonlijke keuzes** van elkeen, wat ook hun verhaal, hun overtuiging is, tot welke groep in de samenleving ze ook behoren. *“Ik kom naar jullie want ik kan met wat ik nu beleef niet naar mijn familie. Ik ben studente en mijn ouders hebben zich in vieren geplooid om mij de kans te geven hier te studeren. Ik heb al een abortus gehad waar niemand van afweet. Ik wil dat niet meer meemaken. Ik wil de situatie nu het hoofd bieden en het kind houden. Ik moet dit schooljaar nog uitdoen en ik heb niets of niemand om naartoe te gaan...”*
Maryama”

Levensadem werkt in een **familiale sfeer**, onder andere doordat gezinnen andere gezinnen ondersteunen. *“We waren allebei zwanger op hetzelfde moment. Deze ervaring heeft ons dichterbij elkaar gebracht, ze wist dat ik begreep wat zij voelde. M. ... een steungezin”*

Elke dienst door Levensadem verleend is **gratis**, behalve voor het verblijf in Pesche waar we een minieme bijdrage in de kosten vragen. *“Hoe groot was mijn verbazing toen jullie mij, een maand voor de bevalling, al het nodige kwamen brengen voor mijn dochter. Ik miste niets, jullie hadden aan alles gedacht, zelfs aan het allerkleinste paar sokjes!! Fatou”*

Levensadem bestaat en werkt uitsluitend dankzij **giften**, financiële of materiële. *“Ik heb besloten al het babygerief van mijn kinderen, dat nog in goede staat is, aan jullie te geven, in plaats van te trachten het te verkopen. Ik heb deze keuze gemaakt omdat ik vernomen heb dat jullie zelf gratis weggeven wat in de vestiaire binnenkomt. Ik weet dus dat mijn gerief iemand zal helpen die het echt nodig heeft.” Iemand die zomaar aanbelde bij ons.*

Levensadem stelt ook een plek ter beschikking waar iedereen, zowel de hulpvragers als de hulpgevers, **op “adem” kunnen komen**, zich herbronnen op het platteland, in een gezonde en eenvoudige omgeving. We gaven dit vakantiecentrum de naam **l'Envie de Souffler** (“Zin om op adem te komen”). Deze plek bevindt zich in Pesche, een klein dorpje, niet ver van Couvin, in het zuiden van de provincie Namen. *“Toen we onze baby hebben verloren en het ziekenhuis verlieten, hadden we nood aan een andere omgeving: naar huis terugkeren waar we al volop zijn komst aan het voorbereiden waren, leek ons moeilijk; we hadden een overgangstijd nodig. Jullie hebben ons een weekend voorgesteld in Pesche, en dat heeft ons veel goed gedaan. We hebben lange wandelingen gemaakt in de natuur, we voelden ons goed onthaald, met respect voor onze pijn: een glimlach, een warme handdruk, een vriendelijke blik: meer hadden we niet nodig. Dank u”*

Indien u zich ook aangesproken voelt om u te engageren in deze beweging van solidariteit, om te helpen met een beetje of met wat meer van uw tijd, om financieel of materieel bij te dragen, om uw competenties of uw warm hart ten dienste te stellen, neem dan contact met ons op. Dankzij u kan Levensadem een antwoord bieden aan het groeiend aantal oproepen in heel België.

Moge 2020 u allen veel mogelijkheden bieden om solidariteit te beleven en te ondervinden dat dit zo'n deugd doet, ondanks de onvermijdelijke moeilijkheden!

“Set abc van de menselijkheid, dat is in elk menselijk wezen een rijkdom voor de wereld te zien en niet een mond die moet gevoed worden, niet een buisje dat CO₂ produceert, niet een lintworm voor de natuur” . Igor GRAN

In naam van heel de ploeg van Levensadem,
Micheline en Jacques Philippe; Jo en Veva

Moeders voor Moeders

In november 2019 stuurden we een mail rond met een kreet om hulp. U vindt hier een stukje uit die mail: *“Vandaag bevinden we ons in een rampzalige situatie. Niet omwille van slecht beheer of te grote uitgaven – de raad van bestuur is er getuige van- maar omdat de giften de stijging van het aantal oproepen en vragen om hulp gewoon niet kunnen volgen.*

Levensadem is niet echt mediageniek, integendeel - en dus hebben we het moeilijk om de kring van onze donateurs te vergroten. Misschien kan u ons daarbij helpen.”

Hulp kwam uit allerlei hoeken: o.a. door een initiatief van onze dochter Katelijne en haar collega's van Mic Mac Minuscule tijdens de “Warmste week”. Hieronder wat ze schreef in haar blog:

De warmste week komt eraan en iedereen schiet in een soort van «liefdadigheidskramp»: koekjes bakken, spullen veilen, gesponsorde kippenraces en lelijkste kerstoutfit-verkiezingen. Een mens verzint het zo gek niet of je komt het deze week tegen. Ik moet toegeven dat ik het wat dubbel vind: zo wat te koop lopen met je liefdadigheid, 1x per jaar. Kan niet iedereen «gewoon» permanent wat liefdadiger zijn? Zou dat niet structureler zijn? Een beetje zoals we bij Mic Mac Minuscule doen waarbij al onze klanten 10% van hun besparing aan een goed doel schenken. Iets als: #elkeweekwarmsteweek?

Aan de andere kant word ik er natuurlijk wel warm van in mijn hartje. Al die liefde! Want ostentatief of niet: liefde is het! En warmbloedigheid. En ja, daar kan een goedbedoelend mens moeilijk niet aan mee doen. Daarom veil ik mee spullen met Mic Mac Minuscule en koop ik die peperdure wafels en sponsor ik die wielertoeristen en amateur-bergbeklimmers. Vooral omdat de goede doelen die we dit jaar steunen mij zo nauw aan het hart liggen. Ik licht er eentje voor jullie toe: Levensadem vzw.

De vrijwilligers van Levensadem vzw zetten zich al 25 jaar in voor kwetsbare zwangeren en bieden begeleiding aan wie een kindje verloor tijdens de zwangerschap. Bezielers achter de Vlaamse tak zijn toevallig mijn ouders: Jo en Veva Verbeiren-Desopper. Het is misschien wat klef als je op je 35e je ouders als je grote voorbeelden ziet, en mijn vader zal ongetwijfeld nu met zijn ogen rollen, maar - verdorie - ze zijn het! Mijn voorbeelden!

Ik herinner me nog dat er af en toe vrouwen bij ons logeerden. Met een dikke buik, maar zonder dak, zonder partner, zonder geld. Dat blijft toch bij. Mijn ouders en alle andere vrijwilligers die zich de benen van onder hun lijf lopen om te zorgen dat al deze mama's voldoende spullen hebben om hun baby'tjes te ontvangen en een plaats vinden om te wonen. En ruimte om te zijn, te praten, terug hun evenwicht te vinden.

En nu ik als mama van 3 weet hoe wereldschokkend het is om mama te worden, zie ik nog meer de zin en noodzaak in van hun werk. Ik vind het dan ook wel grappig dat ik ondertussen ook in de baby-spullen branche verzeild geraakt ben :-). Wat heerlijk compatibel! Spullen die qua stijl niet helemaal bij onze Mic Mac klanten aansluiten maar wel nog helemaal in orde zijn en spullen die bij Levensadem terecht komen, maar niet voor het juiste doelpubliek zijn, wisselen gezwind van plaats tussen ouders en dochter! En zo probeer ook ik mijn steentje bij te dragen.

Katelijne, Mic Mac Madam Vlaams-Brabant en Brussel

We kregen via hun actie een mooie gift. Bedankt daarvoor! Ook alle donateurs, al wie gerief komt brengen, al wie op de een of andere manier een handje toesteeft ... zijn we heel dankbaar!!

NIEUW IN PESCHE

Na 15 jaar dienst in Pesche, hebben Marcel en Jeanine Caron het huis aan de rue Hamia in Pesche verlaten om van een welverdiende rust te genieten.

Van bij het allereerste begin, toen het project “l'Envie de Souffler” het levenslicht zag, waren ze erbij. Hoeveel uren werk hebben ze niet verricht om hun woning en de eerste appartementjes in te richten... hoeveel uren werk om gebouwen en tuin te onderhouden, de dieren te verzorgen..

Hoeveel uren luisteren naar de gezinnen die op vakantie kwamen ... Marcel en Jeanine zorgden ook voor mooie kerstversieringen en paaseitjes rapen met Pasen . Ze nodigden de gezinnen van Levensadem uit op het dorpsfeest eind augustus. Wie van ons heeft niet mogen mee proeven van de lekkere taarten, soep of ijs, huisbereid met lokale producten?

MARCEL EN JEANINE, VELEN ONDER ONS HERINNEREN ZICH JULLIE WARM WELKOM, JULLIE GLIMLACH, JULLIE HARTELIJKE HANDDRUK, HET AFSCHIED WUIVEN IN DE WIND VAN PESCHE TOT NA DE EERSTE BOCHT. NOGMAALS DANK!

Tijdens de grote vakantie heeft Andreia, een “moeder” van Levensadem, samen met haar moeder en haar kinderen op stel en sprong met veel ernst en generositeit het onthaal in Pesche verzekerd. We willen haar daar heel hartelijk voor danken. Ze heeft het hoofd geboden aan de 1000 en één kleine onverwachte dingen van allerlei aard. Ze werd daarbij geholpen door Emilia en haar gezin en door Catherine en Lionel, die gedurende enkele dagen in juli en augustus voor animatie kwamen zorgen. Dank aan allen die zijn ingesprongen en de zorg voor het domein en de vakantiegangers spontaan op zich genomen hebben.

Op 15 augustus heeft dan een nieuw onthaalgezin zijn intrede gedaan in Pesche. Nadia en Dany hebben al volwassen kinderen. Ze zijn niet meer beroepsactief, maar verlangden naar een leven van engagement en dienstbaarheid. En zo hebben ze ja gezegd op de vraag om na het vertrek van de Carons aan l'Envie de Souffler een nieuw leven te geven, zowel op het gebied van onthaal en animatie als voor het onderhoud en de inrichting van de gebouwen. Ze zijn aangekomen samen met hun 5 kippen die zich zo in hun sas voelen dat ze elke dag een paar eitjes leggen. Van de weeromstuit is Marceline, de lokale eend, die tot dan alleen woonde bij haar vijvertje, ook weer eieren beginnen te leggen.

Voor 2020 zouden we graag enkele konijnen en een geitje vinden en de moestuin heraanleggen. Zo kunnen de gezinnen op vakantie kennismaken met die eenvoudige aspecten van het buitenleven. Een andere troef van Nadia en Dany is dat ze tweetalig zijn, Frans-Nederlands.

We profiteren van dit artikel om jullie eraan te herinneren dat al wie een link heeft met Levensadem in Pesche op vakantie mag komen. Hulpvrager of -gever, vrijwilliger, bidder, steungezin, donateur, jullie band met Levensadem opent de deuren van l'Envie de Souffler en geeft jullie de kans kennis te maken met Nadia en Dany.

Kinderen en Patricia

Enkele maanden geleden hebben we het echtpaar Rizzo ontmoet, de ouders van Patricia Rizzo, een van de slachtoffers van de aanslag in het metrostation Maalbeek op 22 maart 2016. Patricia was nog jong en werkte aan de Europese Commissie en ... ze hield veel van kinderen, zo zeiden haar ouders.

Tijdens dit pijnlijk en onverwacht rouwproces beslisten de heer en mevrouw Rizzo een solidariteitsfonds te stichten, hierin gesteund door hun familie en door vrienden van Patricia. Na verschillende maanden besliste de raad van bestuur van dit fonds om een werk voor kinderen financieel te steunen, in naam van Patricia en ter herinnering aan haar, zoals zij zelf het graag zou hebben gedaan. De leden van het comité vonden het wel belangrijk dat deze steun een concreet en zichtbaar project zou financieren, liever dan een som te doneren die zou opgaan in de dagelijkse werking van een organisatie. En zo kwamen de heer en mevrouw Rizzo die over Levensadem hadden gehoord, bij ons aan de deur kloppen. Na een uitleg over de werking en de missie van Levensadem vroegen ze om l'Envie de Souffler te mogen bezoeken, de vakantieplek voor onze gezinnen.

Na dit bezoek, besliste het comité een nieuwe speeltuin te financieren in de boomgaard van Pesche. In het voorjaar van 2019 werd de speeltuin gebouwd en een vriend van de familie Rizzo maakte een mooie gedenkplaat met daarop de naam van hun dochter.

In juli 2019 hebben we in aanwezigheid van de heer en mevrouw Rizzo en van het comité, het nieuwe speelplein, met de naam "speeltuin Patricia Rizzo" ingehuldigd terwijl de kinderen van de gezinnen die er toen op vakantie waren, vrolijk ravotten: het levend bewijs dat dit initiatief een schot in de roos was.

Levensadem gelooft dat het leven altijd kansen kan krijgen, zelfs in en doorheen de dood. Geen eenvoudige gedachte voor mensen in diepe rouw. Maar als we in de kern van ons lijden een zin vinden, iets constructiefs kunnen laten groeien, ja dan mogen we geloven dat het leven sterker is dan de dood.

Ergens in Pesche, tussen het gras, de appelbomen en de vrolijke kreten van de kinderen, ademen bloemen aan de voet van de gedenkplaat hun parfum uit, subtiel en rustgevend, zacht geurend naar de eeuwigheid... Patricia en haar liefde voor kinderen maken nu deel uit van Levensadem. Als u die dit vandaag leest op een dag naar Pesche gaat, ga dan enkele ogenblikken vertoeven bij de schommel of de glijbaan, ga met je hand langs een van de speelgoedhuisjes, kijk naar de gedenkplaat ... je zal de wind zacht de naam van Patricia horen fluisteren.

Toeval? Enkele dagen geleden zijn collega's van Patricia naar Levensadem in Brussel gekomen om een dag vrijwilligerswerk te doen in ons kledingdepot, georganiseerd door de vzw HUBU*. Ze wisten niet dat de dood van Patricia een vorm van nieuw leven gegeven had aan Levensadem ...
"de wind waait waar hij wil, je weet niet vanwaar hij komt, noch waar hij gaat" (Joh. 3,8)

*Human Business (HUBU) is een organisatie ontstaan in 2009 met de steun van het Koning Boudewijnfonds. HuBu verbindt de wereld van sociaal werk met die van het bedrijfsleven door initiatieven te steunen die tijd of materiaal geven aan sociale organisaties.

Afrika en de kinderen

Vorig jaar in april zijn we terug naar Afrika gereisd. Jammer genoeg konden we de Congolese grens niet over. We hebben dan maar vergaderd aan de grens tussen Rwanda en Congo! Alphonse, Ange-Rose en verschillende verantwoordelijke koppels van Levensadem-Goma zijn daar tot bij ons gekomen voor een intense werkvergadering van 4 uur. Het leed in Goma is groot: de stad is arm, er is een tekort aan bijna al het noodzakelijke, het is er onveilig. We willen graag de indrukwekkende moed benadrukken van de mensen die ondanks hun eigen armoede zwangere vrouwen die nog armer zijn in moeilijke omstandigheden blijven ondersteunen. Wij hebben diep respect voor Levensadem-Goma en zouden hen graag nog meer helpen.

In Rwanda spannen Christine en Etienne zich hard in om Levensadem te verspreiden in en rond de stad Kibungo. Wij hebben nieuwe verantwoordelijken ontmoet van onderafdelingen die ze hebben opgericht. We maakten kennis met een vastberaden bevolking, die actief deelneemt aan de ontwikkeling van de organisatie ter plaatse. We hebben er ook een ontmoeting gehad met 800 jongeren en samen met hen gekeken naar de film "De odyssee van het leven" en we hebben de tijd genomen om op hun vragen te antwoorden. De schoolverantwoordelijken nodigden ons uit deel te nemen aan een herdenking van de genocide waar leden van de school direct mee te maken hadden gehad. Het gebeuren maakte een diepe indruk op ons. We zagen hoe de mensen ter plaatse ernaar verlangen een nieuw leven op te bouwen niet enkel voor deze generatie, maar ook voor de komende. Daarbij vergeten of ontkennen ze het lijden uit het verleden zeker niet, maar met wederzijds respect nemen ze actief deel aan de ontwikkeling van het land. Het is in deze sfeer dat Levensadem wortelt, resoluut een constructieve toekomst tegemoet.

Steungezin zijn, het is niet altijd eenvoudig. Soms “klikt” het en loopt de relatie goed en dan groeit er een mooie vriendschap. Soms is het best moeilijk om contact te leggen en een vertrouwensband op te bouwen. Het steungezin wil zich graag inzetten, staat klaar met open handen, maar de moeder houdt afstand. Ze weigert niet echt het contact maar je voelt de reserve. Hoe ga je daarmee om als steungezin? Waar vind je de kracht en de fut om toch altijd opnieuw de deur open te houden? Zonder meteen iets terug te verwachten?

We vroegen het aan Lucas en zijn vrouw. Maar hun verhaal ging dieper en getuigde van de inspiratiebron van hun diverse engagementen en hoe ze daarin gegroeid zijn om een open steun voor anderen te zijn.

Beste Levensademers,

We mogen al een tijdje wat adem krijgen van onze Lieve Heer zodat Hij, doorheen ons, adem kan geven aan medemensen hier in S.

Dat is meteen één van onze belangrijkste leerpunten van de voorbije jaren : we krijgen zelf eerst de adem om die dan te kunnen doorgeven. Dat is trouwens de grote dynamiek van ‘het leven’. We krijgen leven en we geven het door. Als we niet eerst het leven ontvangen, kunnen we het ook niet doorgeven. Logisch, zult ge zeggen. Jawel !

Toch stel ik bij mezelf vast dat ik al een hele weg heb mogen afleggen om meer en meer te beseffen hoe ver dat wel gaat ... Biologisch ... natuurlijk, dat in eerste instantie. Natuurlijk !

Wij zijn ouders (en grootouders), nadat we eerst zelf kinderen waren en van onze ouders, opvoeders en lesgevers van alles mochten ontvangen en leren. Dat is al een hele stap verder en niet altijd evident, zoals ik ook mocht ondervinden. Mijn vader was bijvoorbeeld nogal ‘op zijn eigen’, niet veel van zeggen, maar behoorlijk veeleisend voor mij, zonder veel woorden. Vaak heel frustrerend, maar ook voor mijn moeder en mijn broer en zusjes. Toen Anne en ik huwden ging ‘dat’ bij mij zeker niet waar zijn ! Maar na verloop van tijd moest ik tot mijn verrassing vaststellen hoe ver ik zelf ging in het kopiëren van mijn pa. Ik was vaak even nors, even kort, even weinig van zeggen als hij, ... en veeleisend !

Omdat ik katholiek wilde leven zei Anne wel eens vaker : ‘gij slaat mij met de bijbel op mijn hoofd - om toch maar ‘uw goesting’ te krijgen’. Ook niet om fier op te zijn hé ? Ik leefde copy / paste zoals mijn pa, wel met mijn eigen invulling en prioriteiten, maar met zijn dynamiek.

Van mijn moeder hadden Anne en ik de ‘open deur’ overgenomen bij ons thuis. En ook de pannenkoeken ! :-)

Zo’n open deur is echter niet altijd gemakkelijk. Wij vonden dat heel goed, wij konden dat aan, wij deden ons best, kortom, wij organiseerden dat allemaal, wij planden dat, wij vulden dat in, wij bepaalden wat wij gaven ... en praktisch gesproken is dat evident, doch, menselijk, relationeel en geestelijk gesproken is het dat niet ! We waren nogal dominant, eigenlijk, zonder dat we dat wilden. Het draaide nogal om ons ... hoe goed wij het deden, hoe goed wij alles in hand hadden. Zo waren wij de eerste vijftien jaar van ons huwelijk zodanig begeistert door de idee om te evangeliseren en getuigen te zijn van God’s liefde, dat we wel honderden mensen hebben uitgenodigd en ontvangen, met hele maaltijden en bergen desserts en vaak hele lange en diepgaande gesprekken ... en de beste feedback die we ooit kregen was : ‘oh, hoe mooi en hoe goed ... voor jullie !’. Eerst dachten we ‘het zijn zaadjes die wij planten en die later zullen ontkiemen’.

Maar om eerlijk te zijn, omzeggens niemand deed er wat mee ! En dat zat ons op de lange duur behoorlijk dwars.

Wat we echter niet opmerkten was, dat er in die hele rij bezoekers mensen waren die wij niet zelf hadden uitgenodigd, die ‘op onze weg kwamen’. En die meestapten, zij met ons en wij met hen, kortere of langere tijd ! Zo ontstond er bij ons in het voorjaar van 2000 een kleine kern van mensen die samen baden, de paternoster en het getijdengebed. En dit hadden wij helemaal niet gepland en helemaal niet gewild zelfs. Want we dachten dat zo bidden goed was voor oude kwezels en nonnen (vergeef mij de uitdrukking - maar zo dacht ik toen). Momenteel komen er elke woensdag een tien à vijftiental mensen aan onze keukentafel bidden. Alleluia ! En door dat bidden zien we dat de mensen veranderen. Niet door ons toedoen, heel zeker niet, want wij laten het gebed en het hele gebeuren gewoon gebeuren. We geven wel koffie en thee ... :-) En ja, we zetten onze voordeur open voor de bidders.

En zo is mijn hart ook beginnen veranderen, stillekens aan, zonder dat ik het zelf merkte. Doordat we die paternoster aanvaardden in ons leven en het effect begonnen te zien bij de andere bidders, begonnen we ons vragen te stellen over ons eigen christelijk geloof. En wonder boven wonder scheen een nieuw licht vanuit God’s Woord, de bijbel, en leidde Moeder Maria ons dieper de sacramenten van Biecht en Eucharistie binnen. Eén grote, diepe en doorlopende openbaring van Waarheid en schoonheid. Alleluia !

Met andere woorden : we kregen een nieuwe Adem. Het was niet zozeer nieuw dan wel een onverwachte verdieping, met een nieuw perspectief op de Adem die ik al vanaf het begin van mijn leven gekregen had, eerst bij mijn geboorte, en dan bij mijn doopsel, ten volle katholiek.

En dat brengt me terug bij de verandering van ons omgaan met de mensen die de Heer bij ons bracht. Het gaat nu in mijn leven niet zozeer meer over mij, zoals daarvoor. We ervaren aan de lijve wat we lezen bij de brief aan de Galaten, hoofdstuk 2, vers 22 : Ikzelf leef niet meer, Christus is het die leeft in mij. Voor zover ik nu leef in het vlees, leef ik in het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en zichzelf heeft overgeleverd voor mij. En ook in hoofdstuk 5, vers 22 : Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid, ingetogenheid.

We leven als katholiek koppel, met de vrede van de Heer in ons hart, en in de wetenschap dat Hij alles in handen heeft en heel zijn schepping liefheeft. Voor mij als mens is het een kwestie van Hem te vertrouwen en te gehoorzamen, in alles. En zo gebeurt het dat wij, in tegenstelling tot vroeger, anders staan in relaties ... Vroeger probeerden wij mensen te overtuigen van ons geloof en onze manier van doen, bijvoorbeeld ... nu niet meer. Vroeger nodigden wij mensen uit, nu ervaren we dat onze lieve Heer mensen ons die mensen laat ontmoeten die Hij ons wil laten ontmoeten. Vroeger haakten mensen al snel af, maar nu blijven we samen verder gaan en ervaren we dat God van alles gaat betekenen in het leven van ons en ook van de anderen ! Vroeger zagen wij bijna geen vruchten, nu zien we mensen beginnen te bidden, aan de sacramenten deel te nemen en zich ten diepste bekeren, en ze veranderen.

Als afspraken en gesprekken niet lopen zoals we het gedacht hadden, wel ja ... opnieuw proberen en volgende keer beter. En we bidden gewoon verder. Als mensen afhaken, wel ja, dan accepteren we dat ... en we bidden gewoon verder. Als sommigen dan toch verkeerde keuzes maken en ‘drie stappen terugzetten’, dan blijven we hen toch steunen (niet in het verkeerde natuurlijk) en blijft onze liefde en respect verder aanwezig. En we bidden verder.

God is heel mijn leven geduldig geweest en heeft mij toch steeds opnieuw geroepen en geholpen. En ik heb domme dingen gedaan, zware fouten gemaakt en grote tekorten gehad. En nog steeds ... En toch leven we nu met God’s vrede en Zijn liefde in ons hart ... en we doen geduldig verder tegenover onze naasten, want onze lieve Heer wil ook die mensen Zijn Liefde en zijn Levensadem geven !

Mijn ervaring

MET MIJN ZOONTJE MET HET SYNDROOM VAN DOWN

Eerste deel: de zwangerschap

Wanneer ik mijn vrouw begeleid naar de eerste echo en de gynaecoloog ons zegt dat de metingen een trisomie 21 doen vermoeden, moet ik naar buiten om niet flauw te vallen. Ik ben veel op tocht gegaan samen met mensen met een beperking maar nu het om mijn eigen kind gaat, lijkt de hemel op mijn hoofd te vallen, mijn leven kantelt.

Dan willen we weten.. weten of ons kind echt gehandicapt is en als het zo is welke handicap het precies heeft. Op 8 weken zwangerschap is het nog te vroeg voor een vruchtwaterpunctie. Een vlokcentest is mogelijk maar betekent meer risico om de foetus te verliezen. Op de dag van de ingreep toont een nieuwe echo dat de baby goed zit en men beslist de punctie uit te voeren. Een beetje later ontmoeten we de geneticus die ons de diagnose meedeelt: syndroom van Down, groot risico op hartproblemen. De wet staat ons toe de zwangerschap te “onderbreken” tot de 9e maand “om medische redenen”.

Wat nu? Voor mijn vrouw en voor mij is een abortus geen oplossing. Ik weet dat de foetus gevoelig is voor de prikkels van zijn omgeving en dat hij al groeiend in staat is te reageren op mensen van buitenaf. Ik geloof dat een baby een menselijk wezen is vanaf de conceptie. Voor mij betekent abortus iemand doden.

De keuze voor de baby verhindert me echter niet om in diepe wanhoop te verzinken. Mijn kind zal niet normaal zijn, gehandicapt, beperkt. Hij zal lichamelijk anders zijn, ook wat betreft zijn intellectuele vermogens en zijn gedrag. We zullen de blikken van anderen moeten trotseren en de kwetsende opmerkingen. Hij zal veel problemen met zich meebrengen, ons veel tijd en geld kosten, we zullen misschien minder kunnen gaan werken. Hij zal niet kunnen zijn zoals zijn grote broer, hij zal naar een speciale school moeten, ernaartoe gevoerd moeten worden, vervoer regelen, wachten. Op welke leeftijd gaat hij het huis kunnen verlaten? Zal hij in een instelling wonen? En wat hij van ons zal erven, gaat dat naar de instelling? Geen kleinkinderen van hem... Het is als een rouwproces, het rouwen om een normaal kind, een normaal leven.

Ik ga naar mijn werk. Ik wacht op de metro. Een dame passeert met haar kind met syndroom van Down, al van een zekere leeftijd. Ik zie mij in haar plaats en huil. De tranen lopen over mijn wangen. Misschien ziet iemand mij huilen. Het kan me niet schelen, mijn verdriet is verantwoord. Ik moet het niet verbergen. Ik vertel het nieuws aan een collega voor wie ik waardering heb, hij is discreet en tactvol. Dat lucht me een beetje op. In mijn nood roep ik tot God: ” Heer, neem hem terug! Bevrijd ons daarvan! Zorg voor een miskraam!” Ik bid tot mijn ouders die 10 jaar geleden al naar de hemel zijn gegaan: “Papa, mama, help ons! Doe iets! Het is ook jullie kleinkind.” We hebben aan haptonomie gedaan met onze oudste. We zien het niet zitten om het met dit kind te doen. Die avond in bed voor te gaan slapen, spelen we Blokus, een gezelschapsspel. Het helpt ons om aan iets anders te denken.

Een vriendin heeft een broer met het syndroom van Down. Ze heeft de ervaring en de kennis om ons te begrijpen. We bellen haar dikwijls en lang om troost te vinden. Haar woorden doen goed.

De zwangerschap vordert en ik blijf roepen naar God: ” Heer, hulp! Help ons! Je hebt samen met ons dat kind geschapen. Wij nemen ons deel van de verantwoordelijkheid op door hem te houden. Neem Gij uw deel op en help ons”.

We vertellen het probleem enkel aan de naaste familie en enkele vrienden. We willen het niet aan veel mensen vertellen want sommigen begonnen zo gauw ze het wisten met goede raad te strooien: “Ik ken een gezin dat... Jullie moeten ... gaan opzoeken... ” Dat helpt ons niet, integendeel, het is pijnlijk. We voelen ons niet begrepen in die pijn en niet beluisterd wanneer we onze gevoelens uitdrukken. Daarbij heb ik helemaal geen zin om gezinnen te ontmoeten die me hun verhaal zouden vertellen ook al zou het geruststellend zijn. Ik weet dat ik in hun verhaal mezelf in de toekomst zou zien en het zien van andere kinderen met beperkingen en andere moeilijke situaties zou het voor mij nog pijnlijker maken. Ik heb genoeg aan mijn eigen leed. Mijn beker is vol. Daarbij denk ik niet dat ons dat zou gerust stellen, ons troosten of het verdriet temperen. Wij moeten met ons twee doorheen de pijn.

Intussen beseft mijn vrouw beter dan ik dat we hulp nodig zullen hebben eens het kind is geboren. Het downsyndroom zorgt niet enkel voor een mentale achterstand, maar ook voor een ontwikkelingsachterstand en dikwijls ook voor hart- en gedragsproblemen in verschillende gradaties. Wij willen dus alle deuren openen, alle mogelijkheden bekijken. Misschien zelfs adoptie, hoewel we dat niet ernstig overwegen. We willen de verschillende mogelijkheden om hulp te krijgen verkennen. We ontmoeten de organisaties: Famisol, Levensadem, Emmanuel Adoption, Downs syndroom Vlaanderen... Wij vragen informatie over begeleidingsdiensten Phare, Afracm, Saphir e.d. En daar rijst een vraag op: welke taal zullen we kiezen? De Nederlandstalige instellingen omwille van de moedertaal of de Franstalige die talrijker zijn in Brussel en die overeenkomen met de voertaal in ons gezin? En daarbij, zullen we hem elk in onze eigen taal kunnen toespreken of moeten we één taal kiezen? Welke dan? Niemand kan onze vraag beantwoorden. Enkel de kindercardioloog geeft ons het advies beide talen te behouden en ten gepasten tijde nieuw advies in te winnen.

De zwangerschap gaat door, de droefheid ook. Welke voornaam gaan we hem geven? We hebben er het hart niet voor. Wie gaan we vragen als meter en peter? Zullen ze zich niet generen met een gehandicapt petekind? Zullen ze durven weigeren? Waar gaan we bevallen? In het ziekenhuis van de gynaecoloog of naar het universitair ziekenhuis van de kindercardioloog dat geschikter is in geval van problemen?

Een week voor de bevallingsdatum komen de weeën regelmatig. We gaan 's avonds naar het ziekenhuis. We installeren ons in de kamer zonder enthousiasme. De verpleegster die voor ons zorgt zal ons de dag nadien vertellen dat ze zich afvroeg welke last op ons hart drukte. 's Nachts wordt het kind geboren. De pediater van wacht wordt erbij geroepen omdat zijn hartslag zo zwak is. Hij wordt op de normale wijze geboren, maar het is te zwaar voor hem, zijn hart stopt. Hij wordt gereanimeerd. Het kind dat we verwachtten en vreesden heeft nu een gezicht, een lichaam. We kunnen hem zien en aanraken, verzorgen. Hij huilt, hij is tastbaar. Het is een echte baby. Mijn vrouw neemt hem in haar armen en haar gezicht verandert: de droefheid gaat weg en de moeder komt tevoorschijn. Zelf zal ik zal nog vele maanden nodig hebben om te rouwen om een normaal kind en zijn beperking te aanvaarden; misschien hadden ze hem niet moeten reanimeren? Maar we hadden toch gekozen voor zijn leven, het klopte dus dat zijn leven werd gered. We beslissen eindelijk welke naam hij krijgt: Nathan.

2e deel: de eerste jaren

Als hij één maand oud is, braakt Nathan al de melk die hij drinkt uit. Hij wordt dringend geopereerd aan een vernauwing van de pylorus (kringspier aan het uiteinde van de maag). Het is geen gevaarlijke operatie maar ik denk bij mezelf dat men hem weer eens het leven redt.

Enkele weken later, bij het buitengaan van de kerk op een zondag, spreekt een onbekende dame ons aan. Ze stelt ons voor te helpen met de zorg voor Nathan. We vinden al snel affiniteiten en gemeenschappelijke kennis, zodanig dat we haar voorstellen om meter te worden. Ze gaat ons veel verlichting schenken door Nathan 2 dagen bij zich te nemen, hem met veel liefde en zorg te omringen en hem te stimuleren op cognitief en psychomotorisch gebied. Samen met haar echtgenoot neemt ze onze 2 jongens zelfs mee op vakantie! Ik geloof dat de voorzienigheid voor deze ontmoeting heeft gezorgd en dat dit Gods antwoord is op onze schreeuw om hulp, zijn concrete manier om samen met ons om te gaan met de handicap van Nathan.

Zes maand oud wordt hij geopereerd aan het hart maar zijn toestand gaat hard achteruit na 2 dagen. Hij wordt opnieuw geopereerd en ik weet niet of hij het zal halen. Ik besef nu dat ik veel meer aan hem vasthoud dan ik besefte. Hij krijgt het sacrament van de zieken na verschillende dagen op intensieve en zijn toestand verbetert. Hij heeft weer eens op het randje van de dood gestaan!. Eindelijk komt hij na 30 dagen ziekenhuis terug thuis. Hij moet dikwijls terugkeren in observatie de volgende maanden omwille van een eenvoudige verkoudheid want de minste infectie betekent volgens de dokter een risico op een infectie aan het hart. Dat is heel zwaar voor ons zonder nog te spreken over de wekelijkse doktersbezoeken die mijn vrouw moedig op zich neemt.

Als hij één jaar oud is gaat het beter met hem en de afspraken bij de specialisten worden minder frequent. Oef! Het eerste jaar is achter de rug. Alles bij mekaar heeft Nathan meer in het ziekenhuis gelegen dan in de crèche. We schrijven hem dan in bij een crèche waar hij kine en logo kan krijgen. Dat maakt ons leven eenvoudiger gedurende 2 jaar want we moeten niet meer van hier naar ginder koersen. We beslissen samen met hem SMOG (spreken met ondersteuning van gebaren) te leren. Hij zal snel de belangrijkste gebaren leren die hem zullen helpen zich beter verstaanbaar te maken.

Omdat de overheid druk uitoefent om kinderen met beperkingen zoveel mogelijk in een gewone school te plaatsen, hebben we Nathan ingeschreven in dezelfde Nederlandstalige school als zijn grote broer. De kleuterjuf van het eerste jaar denkt aan het ergste en aanvaardt hem slechts 4 voormiddagen per week. Mens spreekt zelfs van hem vast te binden op een stoel! Mijn vrouw moet halftijds gaan werken en ik vier-vijfde. Gelukkig dat zijn meter uit de hemel is gevallen, want zij neemt Nathan bij zich van dinsdagmiddag tot woensdagavond. Op het eind van het eerste jaar belt mijn vrouw naar de school: omwille van de vele files geraakt ze niet tijdig op school. Ze vraagt Nathan eten te geven. Op dat moment pas beseffen ze daar dat Nathan in staat is te blijven zitten aan tafel en netjes te eten. Sindsdien mag hij hele dagen blijven. Dit voorval illustreert hoe inclusie werkt: het vraagt heel veel inspanningen. Je moet deuren openen in situaties waar mensen misschien niet van slechte wil zijn maar meestal te weinig gemotiveerd en waar de middelen vanwege de overheid totaal onvoldoende zijn. Nathan wordt goed aanvaard op school: "Hij is de ster", zegt een papa wanneer hij hem samen met de grote kinderen ziet. Inderdaad, veel kinderen zeggen: "dag Nathan!" of geven hem een high five. Hij wordt zelfs gevraagd op verjaardagsfeestjes. Maar dat is nog geen inclusie op school, geen enkel project is echt gestart ondanks de steun van onze begeleidingsdienst. Uiteindelijk zullen we zelf, met de steun van de directeur, iemand aanwerven om Nathan te ondersteunen tijdens enkele uren per week. Zelf voel ik me niet gewapend in deze strijd omdat ik te weinig Nederlands ken, gereserveerd van aard ben en totaal onervaren op dit domein.

Nathan is een aanhankelijk en wakker jongetje, hij spreekt zelfs Frans en Nederlands. Hij verleidt je met zijn stralende glimlach, zijn natuurlijk gedrag, zijn openheid naar anderen en zijn gevoel voor humor. Ik hou ervan dat hij dichtbij mij komt met vooruitgestoken lippen om mij een kusje te geven of dat hij zacht mijn gezicht streelt met zijn handje. Velen spreken me aan over hem met enthousiasme. Regelmatig gebeurt het dat mensen uitroepen: "O! zo schattig!" Door dat alles voel ik me uiteindelijk fier op hem terwijl ik tijdens de zwangerschap bang was voor de mogelijke opmerkingen en kwetsende blikken van onbekenden. Eigenlijk hebben slechts enkele kinderen mij de indruk gegeven dat ze Nathan maar een rare vonden. De mensen lijken me eerder onverschillig ofwel kijken ze naar Nathan met een vriendelijke of een geamuseerde blik. Sommige spreken zelfs heel duidelijk hun sympathie uit. Zo krijgt hij bij elk bezoek aan één van onze lievelingsrestaurants een gratis dessert. In een ander restaurant spreekt een man ons op een dag aan om ons te feliciteren met onze jongen die zo knap is en sociaal en in de pizzeria heet een kelner hem telkens welkom "Dag mijne vriend!". Het is daar dat hij op een dag zonder waarschuwing bijna stikt, waarschijnlijk in een broodkruimel. Het scheelde maar een haar of we hadden het niet opgemerkt. Mijn vrouw redt hem op het nippertje en blijft de hele dag op de spoedafdeling om het risico op een hartstilstand te vermijden.

Maar niet alles is rooskleurig: Nathan heeft moeite om woorden en klanken uit te spreken, problemen met spierspanning, een leerachterstand, een hartprobleem. Hij is nog niet zindelijk en wordt 's nachts dikwijls wakker. Als hij 5 jaar is, staat hij wel 6 keer per nacht op. Het is uitputtend. Ik denk dat hij nood heeft aan geruststelling: "papa, samen slapen" Het is lief, OK, maar laat ons slapen!

En daarbij, als hij 6 is, horen we vooral "nee!": hij wil zijn handen niet wassen, zich niet aankleden, niet eten, niet opruimen. Hij heeft beter te doen: "niet klaar!" Deze kinderen hebben inderdaad meer tijd nodig om te stoppen waar ze mee bezig zijn en plots iets anders te beginnen. Je moet ze goed op tijd voorbereiden op verandering, want als ze worden tegengewerkt, gaan ze zich verzetten en zich afsluiten. Je moet dan wachten tot de emotie is gezakt of hen afleiden, humor gebruiken of trucjes. Maar ik ben niet altijd in staat of in de stemming om dat te doen en het vraagt van mij soms meer geduld dan ik kan opbrengen. Het gebeurt regelmatig dat ik er genoeg van heb, op de grens zit van wat ik kan geven of verdragen. Ik werk vier-vijfde, maar dat is vooral om mij bezig te houden met Nathan en hem naar de therapeut te brengen. En soms, na 3 dagen thuis, ben ik heel blij mijn collega's terug te zien...

Ik maak zijn domme streken goed, ik kuis de kaka op uit zijn broek, ik probeer kalm te blijven, ik offer mijn tijd, mijn nachten, ik verdraag de frustraties, ik neem alle moeilijkheden op want Nathan is mijn zoon en ik hou van hem. Ik wil dat hij de kwaliteiten die hij heeft, ontwikkelt. En ik wil mijn vrouw daar niet bij alleen laten, ook al is zij degene die in de praktijk alles wat met hem te maken heeft, regelt. Ik denk dat we ons best doen hoewel we lang niet doen wat wordt aangeraden. De sleutel om niet te kraken ligt misschien in het respecteren van onze grenzen en hulp te durven vragen. Maar zelf als ik de klok kon terugdraaien, zou ik opnieuw bij het begin van de zwangerschap dezelfde keuze maken.

De papa van Nathan

VAN INSTORTEN NAAR WEER OPSTAAN

Ik ben Doddie, Congolese, arts van vorming en 10 jaar gehuwd met een arts. We hebben al snel ondervonden dat we vruchtbaarheidsproblemen hadden en zijn naar oplossingen gaan zoeken, zowel in het gebed als in de geneeskunde. Een jaar geleden ben ik dan met de hulp van medische technieken toch zwanger geworden. Ik verwachtte een tweeling die ik de namen Grâce en Michelle gaf. De zwangerschap verliep voorspoedig tot de dag van het echografisch onderzoek. De dokter ontdekte namelijk dat mijn baarmoederhals zich al ontsloot en dat de vruchtwaterzak van Grâce al ver gezakt was. Omdat mijn eigen gynaecoloog op vakantie was, stuurde hij me op consultatie naar een gynaecoloog in het ziekenhuis. Die hield me 3 dagen in het ziekenhuis om na te gaan of het mechanisme werkte dat hij met behulp van de echo voor de baarmoederhals had geplaatst. Alles leek goed te gaan. Ik werd terug naar huis gestuurd. Maar 2 dagen later voelde ik elke keer dat ik rechtstond dat er iets zakte. Ik ben snel naar de spoed gegaan en werd meteen opgenomen. Ik moest plat blijven liggen. Drie weken later, op 22 weken en 6 dagen zwangerschap werden mijn meisjes levenloos geboren.

Tijdens mijn zwangerschap en zeker op dat moment is Levensadem een grote steun voor mij geweest. Mijn eerste contact met hen was om materiële hulp te krijgen. Ik had namelijk een dubbele buggy nodig voor mijn tweeling. Jacques en Micheline Philippe zijn me komen bezoeken in de tijd dat ik plat lag in het ziekenhuis. Na de miskraam heb ik hen opnieuw gebeld en toen hebben ze me een Emmaüsweg voorgesteld, een spirituele begeleiding bij het verlies van een kind tijdens de zwangerschap, samen met Ghislaine en Charles Frey.

Die miskraam was een zware dobber: ik was alleen in Europa, mijn man werkte in Tsjaad, zonder familie met enkel kennissen die niet permanent bij mij konden blijven. Ik voelde me volledig verloren en opstandig tegenover God. Ik vond het onrechtvaardig wat mij overkomen was! Ik was kwaad op God omdat Hij de miskraam had laten gebeuren zo dicht bij het einddoel: als ik langer dan 23 weken zwanger was geweest zouden mijn meisjes alle medische zorg hebben gekregen om hen toe te laten te ademen en in leven te blijven. Waarom had God toegelaten dat mijn zwangerschap duurde tot 22 weken en 6 dagen? Wat had ik zelf misschien niet goed gedaan zodat dit kon gebeuren? Als de miskraam vroeger was gebeurd, zou ik niet zoveel verdriet hebben gehad, dacht ik. Al die vragen zoemden in mijn hoofd.

Dankzij de begeleiding van de Emmaüsweg en het gebed van een bidster die zich engageerde om elke dag voor mij te bidden, ben ik stilletjes aan beter geworden. Door die weg heb ik begrepen dat God niet verantwoordelijk was voor wat mij overkomen was.

Ik had God altijd gezien als een God van liefde en barmhartigheid. Maar in nood zoeken we altijd een schuldige, onszelf of een ander of God.

Ik ben Jezus trouw gebleven ondanks mijn teleurstelling omdat Hij liefde is.

Mijn ellende deed me alleen maar kwaad en ik wilde dat Jezus me inzicht gaf, mij troostte en bemoeidigde. Naar het voorbeeld van de leerlingen van Emmaüs die hun verdriet aan Jezus hebben geuit zonder Hem zelfs te herkennen. En Hij heeft hen de schrift uitgelegd, alles wat reeds over de mensenzoon was aangekondigd: dat Hij zou lijden, gedood worden en begraven om dan op te staan uit de doden. De leerlingen voelden zich onderweg al getroost en hechtten zich al aan Hem. Dankzij die gehechtheid hebben ze Hem herkend aan het breken van het brood. En toen ze terugkeerden naar Jeruzalem heeft Jezus zich getoond aan alle leerlingen en hen zelfs om eten gevraagd!

Jezus heeft zich ook aan mij geopenbaard, ondanks die tragische gebeurtenis. Alles was niet donker. Ik ben geslaagd in mijn studie, ik voelde me niet heel en al alleen hoewel ik alleen ben in het land, ik

ben snel de dood van mijn vader te boven gekomen (en 2 maand voor de miskraam had ik ook mijn oudere zus verloren die ik in Congo in huis had genomen omdat ze ziek en weduwe was). Kortom, dankzij Jezus ben ik niet in een of andere vorm van depressie beland.

Bij elke ontmoeting met Charles en Ghislaine kreeg ik een Bijbelwoord. En sommige woorden kwamen verschillende keren terug. God drong er bijvoorbeeld op aan dat ik de tweeling zou laten gaan ("laat de kinderen tot mij komen en hou ze niet tegen"). De Emmaüsweg heeft me geholpen om te groeien in mijn geloof en het vertrek van mijn meisjes te aanvaarden in de hoop hen later hierboven terug te zien. Op het einde van deze weg voel ik me genezen, weer opgestaan! Ik sta klaar om vrouwen die zich in dezelfde situatie bevinden te helpen. Ik dank Ghislaine en Charles en ook Levensadem voor dit prachtige werk, voor hun beschikbaarheid en hun toewijding.

Moge God "Levensadem" zegenen!

Doddie

Levensadem

J. et V. Verbeiren
Floralaan, 6
2640 Mortsel
03/449.48.26
info@levensadem.be

*Algemene coördinatie en antenne voor
Brussel en Waals Brabant*

J. et M. PHILIPPE
Avenue de Fré, 204
1180 Bruxelles
02/375.95.04
info@souffledevie.be

*Antenne voor de provincies Henegouwen,
Namen, Luik en Luxemburg*

D. et C. SCHWARTZ
Rue de la Chapelle, 26
5000 Namur
081/734.666
namur@souffledevie.be

LEVENSADDEM LUISTERT, GEEFT INFORMATIE EN BIEDT HULP AAN
WIE ONGEWENST OF ONVERWACHT ZWANGER IS.

LEVENSADDEM GEEFT PERSOONLIJKE BEGELEIDING AAN WIE EEN KINDJE VERLOOR TIJDENS DE
ZWANGERSCHAP.

Meer informatie vind je op

souffledevie.be
levensadem.be

www.facebook.com/levensademvzw